

POSTANOWIENIE

19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.P.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w K.
o ustalenie nieistnienia uchwały ewentualnie o uchylenie uchwały,
na skutek skargi kasacyjnej M.P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 6 marca 2023 r., I ACa 937/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych w przypadku opóźnienia, rozpoczynającego bieg po upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce odpisu niniejszego postanowienia.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego Krakowie w z dnia 6 marca 2023 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na nieważność postępowania, oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącą podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą.

Skarżąca zarzuciła nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji z uwagi na rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15^{zzs} ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), powołując się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, zgodnie z którą rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15^{zzs1} ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności

postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). W powyższej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził jednak, że przyjęta w niej wykładnia prawa obowiązuje od dnia podjęcia uchwały, a zatem od dnia 26 kwietnia 2023 r. Skargą kasacyjną zaskarżono zaś wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 marca 2023 r., wydany przed dniem podjęcia uchwały.

Brak jest także podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania, która zdaniem skarżącej jest następstwem wyznaczenia składu sądu bez uprzedniego losowania. Takiej oceny nie uzasadnia samo stwierdzenie, że „Jak bowiem wynika z Wyszukiwarki raportów z Systemu Losowego Przydziału Spraw, dla sprawy I ACa 937/21 Sądu Apelacyjnego w Krakowie wyświetla się komunikat: „Brak sprawy o podanej sygnaturze we wskazanym sądzie lub sprawa o podanej sygnaturze nie była jeszcze losowana lub sprawa o podanej sygnaturze była losowana w okresie, za który nie są udostępniane raporty z losowania.” Skarżąca nie przedstawiła również argumentacji, która dostatecznie wskazywałaby, że strona pozwana nie miała organu powołanego do jej reprezentacji.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącą. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącą, związane z zarzutem naruszenia art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali, nie daje zaś podstaw. W orzecznictwie podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do

oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje również podstaw do uznania, że istnieje potrzeba wykładni art. 15^{zzs1} ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, w zakresie wskazanym przez skarżącą, przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa będąca następstwem rozbieżności w orzecznictwie sądów lub spowodowana poważnymi wątpliwościami przy ich interpretacji. Skarżąca nie wykazała w sposób przekonujący na istnienie tego rodzaju wątpliwości. Nie przedstawiła także argumentacji pozwalającej stwierdzić, że występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów w tym zakresie. Takie stwierdzenie wymaga przytoczenia przykładów orzeczeń wskazujących na rzeczywistą rozbieżność w wykładni, czego skarżąca nie uczyniła. Nie wskazują bowiem na to dostatecznie orzeczenia powołane przez skarżącą. Samo uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwala zaś stwierdzić, że wykładnia art. 15^{zzs1} ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. nie jest zagadnieniem nowym i była już przedmiotem rozważań w orzecznictwie, przede wszystkim w powołanej wyżej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, mającej moc zasady prawnej.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

